

الثَّامِنُ: عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ حُذَيْفَةَ بْنِ الْيَمَانِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: صَلَّيْتُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ذَاتَ لَيْلَةٍ، فَأَفْتَنَّحَ الْبَقَرَةَ، فَقُلْتُ: يَكُуْنُ عِنْدَ الْمِئَةِ، ثُمَّ مَضَى؛ فَقُلْتُ: يُصَلِّي إِلَيْهَا فِي كُعَةٍ، فَمَضَى؛ فَقُلْتُ: يَكُوْنُ إِلَيْهَا، ثُمَّ افْتَنَحَ النِّسَاءَ، فَقَرَأَهَا، ثُمَّ افْتَنَحَ آلَ عِمْرَانَ فَقَرَأَهَا، يَقْرَأُ مُتَرَسِّلاً، إِذَا مَرَّ بِآيَةٍ فِيهَا تَسْبِيحٌ سَبَّحَ، وَإِذَا مَرَّ بِسُؤَالٍ سَأَلَ، وَإِذَا مَرَّ بِتَعْوِذٍ تَعَوَّذَ، ثُمَّ كَعَ فَجَعَلَ يُقُولُ: «سُبْحَانَ رَبِّ الْعَظِيمِ» فَكَانَ كُوْعَةٌ نَحْوًا مِنْ قِيَامِهِ ثُمَّ قَالَ: «سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمَدَهُ، رَبَّنَا لَكَ الْحَمْدُ» ثُمَّ قَامَ قِيَامًا طَوِيلًا قَرِيبًا إِمَّا كَعَ، ثُمَّ سَجَدَ فَقَالَ: «سُبْحَانَ رَبِّ الْأَعْلَى» فَكَانَ سُجُودُهُ قَرِيبًا مِنْ قِيَامِهِ». رَوَاهُ مُسْلِمٌ. [772]

Абу Абдуллоҳ Хузайфа ибн Ямон розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Бир кечА Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам билан бирга намоз ўқидим. Бақарани бошладилар. Юз оятда рукуъ қилсалар керак, десам, ўтиб кетдилар. Уни бир ракъатга ўқисалар керак, десам, ўтиб кетдилар. Шу билан рукуъ қиладилар, десам, Нисони бошлаб, уни ўқидилар. Кейин Оли Имронни бошлаб, уни ўқидилар. Оҳиста ўқирдилар. Тасбеҳ бор оятдан ўтсалар, тасбеҳ айтар, сўров бор оятдан ўтсалар, сўрар, паноҳ тилаш бор оятдан ўтсалар, паноҳ тилар эдилар. Кейин рукуъ қилиб, «Субҳаана роббиял-ъазииим», дея бошладилар. Рукуълари ҳам қиёмларича эди. Кейин «Самиъаллоҳу лиман ҳамидаҳ, роббанаа, лакал-ҳамд» деб, сўнг деярли рукуъ қилганларича узоқ турдилар. Сўнгра сажда қилиб, «Субҳаана роббиял-аълаа», дедилар. Саждалари ҳам қиёмларига яқин эди».

Ином Муслим ривояти.

NUBUVVAT MARVARIDLARI